

แนวรณรงค์พิภพ

ผมไม่ได้ตั้งใจตาย ในหมู่บ้านไร้อาชญากรรม

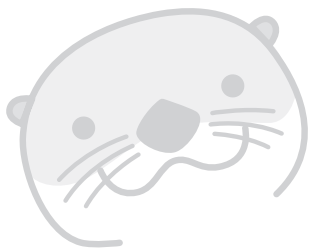
내가 죽인 남자가 돌아왔다

ฮวังเซยองอน

เขียน

ภัททิตรา

แปล

ทดลองอ่าน

ก ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

โซฟัลฮีเปิดประตูของห้องทั้งสองในเรือนเล็กออกกว้าง ในห้องหนึ่งมีอุปกรณ์วาดภาพ
และภาพแบบตะวันตกพิงผนังอยู่สองสามภาพ ส่วนอีกห้องดูเหมือนเป็นห้องหนังสือ

มีโต๊ะเตี้ยสำหรับนั่งอ่านหนังสือกับพื้นตั้งอยู่ตรงกลาง

ตรงผนังมีชั้นหนังสือที่มีหนังสืออยู่จำนวนมาก

ห้องวาดภาพกับห้องอ่านหนังสือดูแล้วไม่เข้ากับหมู่บ้านชนบท

ที่ทำเกษตรกรรมเป็นหลักนี้เลย

- ฮวังเซยองอน

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนิยาม

มีทั้งความเข้มข้น การพลิกกลับ แล้วก็สิ่งดีๆ ในวรรณกรรมเฉพาะประเภท

เมื่อนึกถึงวันตัดสินรอบสุดท้ายของงานประกวดผลงานของ คโยโบบู๊ก ผลงานที่เข้ารอบสุดท้ายมีเพียงสิบกว่าเรื่องจากหลายร้อยเรื่องที่ถูกส่งเข้าประกวด ปกติการคัดเลือกผลงานที่ได้รับรางวัล ต้องผ่านการประชุมที่แสนยาวนาน แต่ในวันนั้นแตกต่างออกไป เพราะผลงานชิ้นนี้ถูกเลือกให้ได้รับรางวัลโดยไม่มีใครความคิดเห็นคัดค้าน อีกทั้งยังได้รับคำชมจากทุกคนด้วย

คณะกรรมการทุกคนในวันนั้นเหมือนไม่ได้มาตรวจสอบผลงาน แต่เป็นเหมือนนักอ่านที่ได้อ่านหนังสือสุดสนุกเล่มหนึ่ง

หมู่บ้านซุงซอน หมู่บ้านไร่อาชญากรรม

ในหมู่บ้านที่ไม่มีสินค้าพิเศษเรื่องชื่อและไร่ซึ่งบุคคลที่ออกไปสร้างชื่อเสียงให้โลกได้รู้จักนี้ มีเพียงสิ่งเดียวที่หวอดอ้างได้คือ ป้าย 'หมู่บ้านไร่อาชญากรรม' ที่แขวนไว้ตรงศาลาประชาคมว่า หมายถึงหมู่บ้านที่ไร่ซึ่งคดีความและอุบัติเหตุ หมู่บ้านที่ปลอดภัยที่สุดในประเทศ คนในหมู่บ้านต่างพยายามระมัดระวังและช่วยกันรักษาชื่อเสียงนี้ไว้ จนเกือบได้ครองสถิติหมู่บ้านไร่อาชญากรรมที่ยาวนานที่สุดในประเทศ ถ้าไม่มีศพไม่รู้ที่มาทำให้หมู่บ้านตกอยู่ในวิกฤติเสียก่อน

เรื่องนี้ทำให้ตำรวจสายสืบที่ดูท่าเหมือนนักเลงหัวไม้เข้ามาในหมู่บ้าน

และเริ่มแกะร่องรอยที่น่าสงสัยของชาวบ้านที่พยายามปกป้องความเป็น
“หมู่บ้านไร้อาชญากรรม” เอาไว้

ไม่รู้ว่าศพนี้มาจากไหนและเกิดอะไรขึ้นในหมู่บ้านแห่งนี้กันแน่

หมู่บ้านที่ถูกปิดและชาวบ้านที่ดูเหมือนจะเก็บงำความลับบางอย่าง
เอาไว้ภายใต้หน้าตาผู้มีพิธีฐ มันเหมือนส่วนประกอบของหนังสือเรื่อง แต่
เมื่อส่วนประกอบที่แสนคุ้นเคยนั้นเจอกับตัวละครที่มีชีวิตชีวาและวาทศิลป์
ของนักเขียน เรื่องกลับดูแตกต่างไปจากเดิม

เรื่องนี้มีความเข้มข้นชวนหัวเราะ เพียงแค่อ่านบทสนทนาของ
ตัวละครร่วมกับเรื่องราวที่พลิกกลับไปกลับมาอยู่เรื่อย ๆ แล้วก็ตอนจบ
ที่ไม่อาจคาดเดาได้ ซึ่งถือว่ารวบรวมสิ่งดี ๆ ของวรรณกรรมเฉพาะประเภท
เอาไว้ได้อย่างครบครัน

ความจริงหวังเซยอนเป็นนักเขียนที่เหล่านักอ่านรู้จักจากผลงานที่
เต็มไปด้วยความเข้มข้นมานานแล้ว แต่เขาหยุดเขียนไปสักพัก ก่อนจะกลับ
มาสร้างผลงานที่มีลักษณะเหมือนหนุ่มเสเพลนี้ออกมา ชวนให้สงสัยว่า
ในช่วงเวลาที่หยุดเขียนผลงานไปนั้น เขาใช้ชีวิตอย่างไร

คนทั่วไปมักจะบอกว่า นักเขียนต้องมีพรสวรรค์ แต่ฉันไม่เชื่อ
คำพูดนั้น

พรสวรรค์เปรียบเสมือนรองเท้ากีฬาดี ๆ สำหรับนักวิ่งมาราธอนที่ยืน
อยู่ตรงจุดสตาร์ท เมื่อเริ่มวิ่งแล้ว มันทำหน้าที่เพียงช่วยให้เท้าวิ่งได้สบาย
หรือรับแรงกระแทกน้อยลงเท่านั้น แต่การหายใจ กำลังกล้ามเนื้อ ความ
ทนทาน และจิตใจที่ไม่คิดยอมแพ้ในขณะวิ่ง ขึ้นอยู่กับความตั้งใจของ
นักวิ่งเพียงอย่างเดียว

นักเขียนต้องตรวจสอบความสามารถของตัวเองในสนามแข่งขันใหม่
ทุกครั้ง ผลสำเร็จที่เคยเกิดขึ้นก่อนหน้านี้เป็นเพียงเรื่องในอดีต จึงไม่
สามารถรับประกันได้สิ่งใดในการแข่งขันตอนนี้ได้ อาศัยเพียงสองเท้าให้วิ่งไป
จนถึงเส้นชัยเท่านั้น จึงจะรู้ผลสำเร็จ

ตอนนี้ผลงานของเขาเข้าสู่สนามแข่งขันใหม่และกำลังรอผู้อ่านอยู่

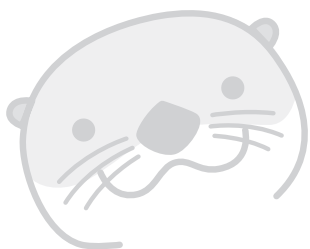
คำอธิบายยาวเหลือเกิน

ทั้งที่ความจริงมันเป็นเพียงเรื่องราวที่อยากบอกผู้อ่านเท่านั้น
รีบเปิดหน้าต่อไปอ่านเอาเองเถิด

8 กรกฎาคม ค.ศ. 2019

ซอมมีแอ

ผู้เขียน *หลับฝันดีนะแม่จ๋า*

ทดลองอ่าน

คำนำผู้แปล

เมื่อได้รู้จักกับนิยาย *ผมไม่ได้ตั้งใจตายในหมู่บ้านไร้อาชญากรรม* ความคาดหวังและจินตนาการต่าง ๆ ได้พรั่งพรูเข้ามาในหัวทันที ยิ่งเมื่อได้รู้ว่าเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านที่ไม่มีเหตุอาชญากรรมเกิดขึ้นเลย เป็นเวลากว่าสิบปี จนได้รับรางวัลจากทางราชการด้วยแล้ว ความกระหายอยากรู้เรื่องราวภายในก็ยิ่งฟุ้งมากขึ้นไปอีก ซึ่งคิดว่าผู้อ่านทุกท่านที่หยิบหนังสือเล่มนี้มาเปิดอ่านก็คงมีความรู้สึกไม่ต่างกัน จึงรู้สึกดีใจมากที่ได้แปลนิยายเรื่องนี้เป็นฉบับภาษาไทย

เมื่อได้อ่านจนจบ ได้สัมผัสทุกถ้อยคำที่ร้อยเรียงออกมาเป็นนิยายเรื่องนี้แล้ว คำเดียวที่ปรากฏขึ้นก็คือ *น่าทึ่ง* สมกับที่นิยายเรื่องนี้ได้รับรางวัลจากการประกวดต่าง ๆ และหากเรื่องนี้ได้จัดทำเป็นภาพยนตร์ก็คงน่าสนใจไม่น้อยเลยทีเดียว

หวังว่าผู้อ่านจะได้รับความสนุกและเพลิดเพลินจากนิยายเรื่องนี้เช่นกัน

ภัททริรา

8 กรกฎาคม 2021

สารบัญ

บทนำ	3
วันที่สองที่แย่สุดในชีวิต	5
น้ำซ่าจิ้งจอกเก้าหาง	17
ศพตายโหงทั้งสอง	35
ติดอยู่ในหมู่บ้านไร่อาชญากรรมกับศัตรู	54
บทผีคร่าครวญ	64
ไฟแช็กชิปโป	80
คิดทำผิดแบบไม่ทิ้งร่องรอย	97
คำสารภาพของผู้ต้องสงสัย	111
คนเลวกับคนมีศีลธรรมต่างกันแค่กระดาษแผ่นเดียว	132

ผู้ต้องสงสัยคนที่สอง	149
บ่อเพาะเลี้ยงแห่งความตาย	167
ติดกับดัก	183
ค่าทั้งห้าในสมการฆาตกรรม	194
เจ้าหน้บูกหมูบ้านเชิงเขา	213
หลักฐานเยอะหนัก	230
ไอเอ็มเอฟไนต์	251
วันที่ดีที่สุด ไม่ใช่วันที่แย่ที่สุด	268
เรียนผูกก็ต้องเรียนแก้	283
บทส่งท้าย	302
เกี่ยวกับผู้เขียน	304
เกี่ยวกับผู้แปล	305

บทนำ

ค้ำหน้า ศาลาประชาคมของหมู่บ้านซุงซอนที่มีกลิ่นดอกเกาลัด ฟุ้งกระจายนั้น มีป้ายบอกว่า 'หมู่บ้านไร้อาชญากรรม' แขนงเรียงกัน เป็นตับ ตำรวจหญิงวัยยี่สิบปลายยืนอยู่หน้าศาลาประชาคมมองป้าย หมู่บ้านไร้อาชญากรรมเหล่านั้นอยู่นาน ตรงนั้นมีป้ายตั้งแต่ปี 1981 ถึงปี 1997 เว้นแค่ปี 1987 รวมทั้งหมดสิบหกแผ่น

ตำรวจหญิงปรับหมวกให้เข้าที่พละก่าวเดินเข้าด้านในศาลาประชาคม

ด้านในศาลาประชาคมมีรูปถ่ายพิธีรับมอบป้ายหมู่บ้านไร้อาชญากรรม ติดอยู่มากมาย ไล่ตั้งแต่รูปพิธีรับมอบป้ายหมู่บ้านไร้อาชญากรรม ประจำปี 1981 ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ได้รับเมื่อเดือนพฤษภาคม 1982 ไล่เรียง มาตามลำดับจนถึงพิธีรับมอบป้ายอันสุดท้าย ซึ่งก็คือป้ายประจำปี 1997 ที่ถ่ายเมื่อเดือนมิถุนายน 1998

จำนวนป้ายหมู่บ้านไร้อาชญากรรมในรูปเก่าเหล่านั้นช่วยบอกให้รู้ถึง ยุคสมัยและกาลเวลาที่ผันผ่านไปพร้อม ๆ กับเสื้อผ้าของผู้คนและอายุ ที่ค่อย ๆ มากขึ้น ในรูปที่ถ่ายเมื่อปี 1988 มีคนสองคนใส่เสื้อยืดที่มีลาย สัญลักษณ์การแข่งขันกีฬาโอลิมปิกและเจ้าไฮโดริ มาสคอตการแข่งขัน กีฬาโอลิมปิกปีนั้น ในรูปที่ถ่ายเมื่อปี 1993 มีคนสามคนใส่หมวกปีกลาย ประจํางานแทจอนเอกซโป

ปี 1998 สีหน้าผู้คนในรูปถ่ายพิธีรับมอบป้ายสุดท้ายดูต่างจากปีอื่น

มาก เพราะดูเหมือนกำลังหัวเราะ แต่ก็เหมือนจะร้องไห้ด้วย

หน้ารูปปี 1998 มีกรอบรูปใส่ภาพขาวดำเก่าๆ แขนงอยู่ข้างๆ หนึ่งกรอบ ตำรวจหญิงเดินไปยืนอยู่ตรงหน้ารูปขาวดำนั้น แล้วใช้ผ้าเช็ดหน้าสีขาวเช็ดกระจกกรอบรูปจนสะอาด ก่อนพินิจดูผู้คนในรูป

แถวหน้าสุดของผู้คนในรูปขาวดำนั้น เป็นเด็กสี่คนอายุตั้งแต่ห้าหกขวบไปจนถึงสิบกว่าขวบยืนอยู่ ตรงกลางมีชายวัยสี่สิบทำหน้าที่มอมอกกลุ่มใจ ยืนอุ้มเด็กทารกที่กำลังยิ้มสดใส ข้างๆ ชายคนนั้นมีผู้หญิงที่ดูแล้วน่าจะเป็นภรรยาของเขา และอีกด้านหนึ่งก็มีผู้หญิงวัยยี่สิบกว่าอุ้มเด็กทารกอีกคนหนึ่ง ด้านหลังมีผู้ใหญ่สามคนยืนยื่นหน้าออกมาระหว่างพวกเขาเหล่านั้น

ในรูปนั้นมีเพียงเด็กทารกสองคนกับเด็กน้อยอีกหนึ่งคนเท่านั้นที่ยิ้มอย่างสดใส ส่วนเด็กโตและผู้ใหญ่คนอื่นๆ กลับทำหน้าที่เหมือนกำลังจะร้องไห้

ตำรวจหญิงจ้องมองรูปขาวดำเก่าๆ นั้นเนิ่นนาน ก่อนจะก้มหน้าลง แล้วยกหลังมือขึ้นเช็ดน้ำตา

ปี 1998 ที่ผู้คนต้องทุกข์ทรมานกับวิกฤติเศรษฐกิจ มีเหตุการณ์ฆาตกรรมประหลาดชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นที่ไหน เกิดขึ้นก่อนวันรับมอบป้ายหมู่บ้านไร้อาชญากรรมแผ่นที่สิบหกเพียงไม่นาน ซึ่งฆาตกรตัวจริงในเหตุฆาตกรรมก็ยังคงยิ้มอย่างสดใสอยู่ในรูปเก่าใบนั้น

วันที่สองที่แย่งสุดในชีวิต

หนึ่งปีก่อนเกิดเหตุ (มิถุนายน 1997) เมืองแทจอน

“เฮ้อ เหนื่อยจริงๆ ไอ้เวรเอ๊ย! ยังไงก็ต้องถูกจับอยู่แล้ว ยอมให้จับง่ายๆ หน่อยไม่ได้หรือไง”

ชเวซุนซ็อกขึ้นนั่งเบาะข้างคนขับของรถเก๋งรุ่นเอแลนทรา แล้วปรับเบาะนอนจนสุด ก่อนหยิบบุหรี่ยี่ห้อดีสขึ้นมาคาบไว้ในปากมวนหนึ่ง ซาบาย็องแซ ผู้เป็นทั้งเจ้านั้นนอกระบบและหัวหน้าแก๊งอันธพาลที่นั่งอยู่เบาะหลังพร้อมใส่กุญแจมืออยู่ในสภาพเกือบตายหลังจากขัดขืนการจับกุมจนถูกซ้อม

“พี่ครับ อย่าสูบบุหรี่ในรถเลยนะครับ ลูกผมไม่ชอบกลิ่นบุหรี่เอา มากๆ เลย...”

แม้สายสืบคิมจะนิ่วหน้าพูดระหว่างขับรถไปด้วย แต่ชเวซุนซ็อกกลับหยิบไฟแช็กชิปโปของเก็ออกมาจากกระเป๋าและจุดไฟโดยไม่ลังเลสักนิด

“อ้อ โทษที เปิดหน้าต่างก็ได้เนี่ย”

หลังจากพูดด้วยท่าที่ราวกับไม่ใส่ใจและไร้ซึ่งวิแวความสำนึกผิด ชเวซุนซ็อกก็เปิดหน้าต่างตรงเบาะข้างคนขับ แล้วพ่นควันบุหรี่ปออกไป พลังมองวิวทิวทัศน์ของสะพานข้ามลำธารยูตึงที่มีไฟข้างถนนเปิดอยู่ บนสะพานมีกลุ่มคนเอาพวงแหวนระฆังและกัมหนาลังไปมองเหมือนมีอะไร

นำสนใจอยู่ด้านล่าง

สายสืบคิมมองจุดเดียวกับชเวซุนซ็อกจึงค่อยๆ ตะเบรกเพื่อลดความเร็วของรถยนต์

“อะไรนะ”

ตอนนั้นเอง ชายหัวล้านที่ยืนอยู่ในกลุ่มคนดูและหยิบโทรศัพท์ออกมาถือก็โบกมือให้กับรถเก๋งที่ค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาพร้อมไฟฉุกเฉินที่กะพริบอยู่

แต่สายสืบคิมกลับขับรถผ่านชายหัวล้านไปจอดเทียบทางเท้า

“ท่าทางจะมีเรื่อง ลงไปสูบบุหรี่พูดคุยดูสักมวนแล้วค่อยไปเถอะ”

แต่ชเวซุนซ็อกนั่งอยู่ในรถเหมือนเดิม ขยับเพียงมือที่คิบบูหรี่เท่านั้น

“นี่ ไอ้ลูกหมา! อย่าคิดทำอะไรง่ๆ ละ อยู่เฉยๆ นะ”

สายสืบคิมระบายความโกรธกับชาบย็องแซที่หนึ่งอยู่เบาะหลัง ก่อนจะลงจากรถ แล้วเดินเข้าไปยังจุดที่ผู้คนรวมตัวกันอยู่ ชายหัวล้านที่โบกมือเมื่อที่รับวิ่งมาบอกอะไรสักอย่างกับสายสืบคิมและพาเขาไปยังราวสะพาน

“นี่ ชาบย็องแซ!”

ชเวซุนซ็อกจ้องมองไปนอกหน้าต่างพลางพูดกับชาบย็องแซที่เบาะหลัง

“ว่าไงครับ ลูกพี่”

“เข้าไปคราวนี้ แกคงไม่ได้ออกมาง่ายๆ แล้วละ”

“ปล่อยผมไปสักครั้งเถอะครับ”

“คดีมันออกข่าว เลยไม่ง่าย ถ้าแกจ่ายใต้โต๊ะแต่แรก ก็ไม่เป็นแบบนี้หรอก ในเมื่อแกทำให้พวกผู้ใหญ่หัวเสีย ฉันก็ช่วยไม่ได้”

“ปล่อยผมเถอะ ผมจะทำตัวให้ดี แล้วเรื่องใต้โต๊ะก็จะตรงเวลาด้วยครับพี่!”

“ฉันเป็นที่แกตั้งแต่เมื่อไร เดี่ยวคนอื่นเขาก็เข้าใจผิดกันหรอก”

“ขอโทษครับพี่!”

“หึ อีกล่ะ...ว่าแต่แบบด่วนที่สุดได้เท่าไรล่ะ”

“ผมจะเตรียมก้อนใหญ่ไปเช่นก้อนใบหนึ่งก็แล้วกันครับ”

สายสืบคิมที่เข้าไปยืนรวมกับฝูงชนและมองลงไปด้านล่างสะพาน

รีบวิ่งมาที่รถ

“เข้าใจแล้ว ฉันก็จัดการให้เร็วที่สุด แล้วรักษาสัญญาด้วยละ ไม่งั้น
รู้นะ”

“ครับพี่!”

เมื่อบทสนทนาที่ชเวซุนช็อกรีบตัดจบสิ้นสุดลง สายสลิปคิมก็มายืน
อยู่ข้างหน้าต่างพอดี

“ได้สะพานมีคนอยู่ครับ”

“คนเหรอ”

“น่าจะตายแล้วด้วยครับ”

“ฝั่งไหน”

“ครับ ฝั่งอะไรเหรอครับ”

“เขตกลางหรือเขตตะวันตก”

สายสลิปคิมหันไปมองสะพานแล้วพิจารณาด้านซ้ายด้านขวา

“จากตรงกลาง ดูเหมือนจะค่อนข้างมาทางเขตตะวันตกของเราหน่อย
หนึ่งครับ”

ชเวซุนช็อกชักสีหน้าราวกับจะบอกว่าเกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นมาอีกแล้ว
พลางเปิดประตูลงรถไป จากนั้นก็ปากันนุหรี่ที่คาบอยู่ลงพื้นก่อนจะเดินเข้าไป
ยังจุดที่คนมุงอยู่

เมื่อมองลงไปด้านล่าง ตรงใต้สะพานนั้นมีชายร่างท้วมคนหนึ่ง
นอนคว่ำหน้าอยู่กลางลำธารยูตึง เสื้อยืดสีขาวที่สวมอยู่ถูกย้อมเป็นสีแดง

สายสลิปคิมหยิบไฟฉายจากในรถ แล้ววิ่งกลับไปส่องชายที่อยู่ใต้
สะพาน จึงเห็นว่าตรงคอและแขนมีรอยสักรูปมังกร

“ช่วยจัดการคนมุงหน่อยสิ โช้เว้ย!”

ชเวซุนช็อกรีบเดินไปยังปลายสะพานเพื่อลงไปด้านล่าง จากนั้น
ค่อยๆ เกาะราวสะพานเดินลงไปตามตลิ่งริมน้ำ ก่อนกระโดดลงไปบนพื้นหิน
จนลุ่มกันจ้ำม่ำ แล้วลุกขึ้นวิ่งลงน้ำตรงไปยังศพที่ยังสวมรองเท้ากีฬา

ชเวซุนช็อกหยุดยืนข้างศพในลำธารที่ระดับน้ำสูงแค่เข่า แล้วมอง
ขึ้นไปบนสะพาน ซึ่งผู้คนที่มุงอยู่ต่างกำลังก้มลงมาองเขาและศพอยู่

เช่นเดิม

“สายสืบคิม! จัดการคนมุงหน่อยซี!”

“ครับ รับทราบครับ! ทุกคนถอยออกไปครับ! เราต้องจัดการกับสถานที่เกิดเหตุครับ ขอให้ทุกคนกลับบ้านไปก่อนนะครับ!”

เขาเอียงหน้าลงไปมองศพที่คว่ำหน้าอยู่จนพอจะรู้ว่า เป็นชายวัยประมาณสามสิบ และดูเหมือนจะเป็นสมาชิกแก๊งอันธพาล

เมื่อเลิกเลื้อยยืดขึ้นก็เห็นว่าบริเวณห้องและหน้าอกที่มีรอยสักรูปมังกรมีแผลถูกมีดแทงสามแห่ง น่าจะเป็นเหตุแทงกันตายของพวกแก๊งอันธพาลด้วยกัน รอยจ้ำและความแข็งของศพบอกให้รู้ว่าน่าจะตายได้สามสี่ชั่วโมงแล้ว

บนสะพานอยู่ตั้งไม่มีรอยเลือด เขาน่าจะถูกแทงบริเวณตอนบนของลำธารหรือไม้กักริมตลิ่งที่ไหนสักแห่ง แล้วพยายามหนี ก่อนจะสิ้นใจลงตรงจุดนี้

“โอ๊ย ทำไมมันถึงได้เห็น้อย่างนี้”

ร่างไร้ลมหายใจนอนเอียงไปทางเขตตะวันตกอย่างเห็นได้ชัด เหตุการณ์นี้จึงต้องอยู่ในความรับผิดชอบของสถานีตำรวจเขตตะวันตก ซึ่งเป็นที่ตั้งของกองบัญชาการสอบสวนกลาง เมื่อการสืบสวนสอบสวนเริ่มต้นขึ้นจะไม่มีใครได้กินดินอนดี เพราะต้องใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่มนุษย์จะทำได้เพื่อจับคนร้ายมาได้ นอกจากนี้ ถ้าเจ้าหน้าที่สืบสวนจากภายนอกสนใจและเข้ามายุ่งด้วย อาจส่งผลต่อการรับสินบนได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น ถ้าเกิดช่วยไปเหยียบหางใครเข้าละก็...

ถ้าศพลอยไปอยู่ในเขตสืบสวนสอบสวนของสถานีตำรวจเขตกลางอีกสักห้าเมตร จะดีแค่ไหนนะ แต่ก็นั่นละ ศพติดอยู่กับก้อนหินขนาดใหญ่ จึงไม่ลอยไปไหน

ชเวซอนซ็อกเงยขึ้นไปมองบนสะพานอีกครั้ง สายสืบคิมจัดการไล่คนมุงออกไปแล้ว บนสะพานจึงไม่มีใครก้มหน้าลงมาดูอีก

“นี่สายสืบคิม!”

“ครับ”

สายสืบคิมไพล่หน้าข้ามราวสะพานมา

“ติดต่อสถานีหรือยัง”

“ยังครับ ให้ติดต่อเลยไหมครับ”

“ไม่ต้อง! เดี่ยวฉันจัดการเอง ดูให้ดี อย่าให้ใครเข้ามายุ่งอีกล่ะ”

ชเวซุนซ็อกล้วงโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าออกมาดุ่มสามดุ่มตามลำดับ ก่อนจะตามด้วยปุ่มโทร.ออก

- ครับ ศูนย์รับแจ้งอาชญากรรม หนึ่งหนึ่งสองครับ

“สวัสดิ์ครับ คือผมเดินผ่านมา แล้วเจอศพครับ ดูเหมือนจะโดนแทงตาย”

ชเวซุนซ็อกเอาโทรศัพท์แนบหูแล้วทำเสียงเหนือ ๆ เหมือนคนพูดภาษาถิ่นพลางจับขาของศพลากไปทางพื้นที่ของเขตกลาง

- คุณอยู่ตรงไหนครับ

“ใต้สะพานยูติง...ไม่สิ ศพอยู่ในน้ำใต้สะพานยูติงฝั่งเขตกลางครับ ฝั่งอพาร์ทเมนต์ซัมบู เขตกลางนะครับ รีบติดต่อสถานีตำรวจเขตกลางให้ส่งเจ้าหน้าที่มาดูหน่อยครับ”

ชเวซุนซ็อกหันซ้ายหันขวาเช็คระยะทางระหว่างตลิ่งริมน้ำทั้งสองด้านเพื่อให้แน่ใจว่าศพอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจเขตกลาง ขณะที่เงยหน้าขึ้นไปบนสะพาน เขาก็เห็นแสงไฟปรากฏขึ้น แพลชของกล้องถ่ายรูป

“เฮ้ย! อะไรวะ”

เขามองไม่เห็นภาพตรงหน้าไปสักพักราวกับจอบประสาทหายุดทำงาน หลังจากขยี้ตาและเงยหน้าขึ้นไปดูอีกครั้ง เสียงแฟลชก็ดังขึ้นอีก

“เฮ้ย สายสืบคิม! จับไอ้มันไว้!”

ชเวซุนซ็อกตะโกนขึ้นไปบนสะพาน ก่อนจะปล่อยขาศพที่ลากอยู่และรีบวิ่งไปตรงริมลำธาร

“เฮ้ย สายสืบคิม! ไอ้คนที่ถือกล้องนั่นนะ เฮ้ย!”

ชเวซุนซ็อกวิ่งไปด้วยแยมองบนสะพานไปด้วย จึงก้าวพลาดจนล้มหน้าคว่ำลงไปใต้น้ำ ต้องพยุงร่างกายที่เปียกชุ่มขึ้นมาคลานสี่ขาไปยังริมลำธาร

“นี่ สายสืบคิม!”

“ครับ มีอะไรครับ”

ถึงตอนนี้ สายสืบคิมจึงเพิ่งจะชะโงกหน้ามองลงมาได้สะพาน

“จับไอ้คนที่ถือกล้องไว้! อย่าให้มันหนีไปไหนได้!”

“คนที่ถือกล้องหอคครับ”

การกลับขึ้นไปบนสะพานต้องวิ่งผ่านตลิ่งริมน้ำเป็นระยะทางหลายสิบ เมตรจึงจะถึงปลายสะพาน บนสะพานที่ชเวซุนช็อกวิ่งกระหืดกระหอบ ขึ้นมาด้วยเสื้อผ้าเปียกชุ่มและน้ำที่ไหลย่อยเป็นทางนั้น มีผู้คนรวมกลุ่มกัน อยู่เป็นจุดๆ มากกว่าเมื่อคืนนี้เสียอีก แต่ไม่มีใครถือกล้องเลยสักคน

หกเดือนก่อนเกิดเหตุ (มกราคม 1998) เมืองแทจอน

เหตุการณ์ที่น่าสยดสยองและบ้าคลั่งที่สุดตั้งแต่โซอินบีใช้ชีวิต มาสามสิบสามปี เกิดขึ้นตอนที่เธอเพิ่งปลดป้ายการเป็นพนักงานสัญญาจ้างออก

“ใกล้เวลาส่งงานแล้ว ส่งข่าวต้นฉบับได้แล้ว เร็วๆ”

หัวหน้าลีผู้มีหน้าที่พิมพ์หลังเลิกงานเดินไปเดินมาในออฟฟิศด้วยสีหน้า ร้อนใจ พลังตะโกนใส่เหล่านักข่าวฝ่ายหาข่าว

“รู้ใช่ไหมว่าช่วงนี้คนชอบข่าวกับแกลั่มที่ยิ่งเคี้ยวยิ่งอร่อยเหมือน ปลาหมึกแกลั่มเหล่านี้ มากกว่าข่าวเศรษฐกิจหรือการเมืองเนื้อหาแน่นๆ”

ผีเท้าของหัวหน้าลีหยุดลงตรงด้านหลังโซอินบี ซึ่งนั่งอยู่มุมในสุด ของออฟฟิศ

“นี่ นักข่าวโซ! วันนี้มีข่าวซุบซิบสนุกๆ บ้างไหม”

โซอินบีก้มหน้าลงราวกับจะบอกว่าไม่มี

“อย่านั่งอยู่แต่กับโต๊ะ หัดออกไปข้างนอกบ้าง แล้วจะรู้ว่ามัน ดีกว่าเยอะ!”

โซอินบีหันหน้าไปมองด้านข้าง ตรงจากกันข้างโต๊ะทำงานเธอมีข่าว ที่ตัดออกมาจากหนังสือพิมพ์เมื่อหกเดือนก่อนติดอยู่ ใต้พาดหัวข่าวที่ว่า ‘ตำรวจเคลื่อนย้ายศพ’ มีรูปขนาดใหญ่ของสายสืบชเวซุนช็อกกำลังจับ

ขาดพลาไกไปในน้ำ แต่ถูกเบลอเป็นโมเสกเอาไว้

“ชาวนี้ทำให้ฉันซาบซึ้ง เลยเลื่อนตำแหน่งให้เธอเป็นพนักงานประจำ ตอนปรับตำแหน่งคราวก่อน แต่กลับไม่ได้อะไรคืนมาเลย ตกลงจะเอา ยังไง”

แม้จะยังเหลือเวลาสำหรับส่งต้นฉบับอยู่ แต่หัวหน้าลึกลับเร่งรัดแบบนี้ แสดงว่าในหัวคิดถึงวงเหล้าอย่างเดียว เขาคงจะวิ่งไปร้านเหล้าทันทีที่ส่งงานเสร็จ

เมื่อหัวหน้าลึกลับเดินโตะ โซอีนบิก็ถอนใจเบาๆ พลางเปิดอีเมลดู ในนั้นมีข้อมูลข่าวที่เพิ่งเข้ามาใหม่อยู่สองสามชิ้น แล้วก็มียีเมลของสายข่าวกับอีเมลตัดคำข่าวที่เคยนำเสนอไปก่อนหน้านี้ ซึ่งไม่มีชิ้นไหนดีพอจะทำได้เป็นข่าวเลย

ตอนกำลังจะปิดหน้าต่างอีเมลลง เสียง ‘ติ๊ง’ ก็ดังขึ้นพร้อมกับอีเมลฉบับใหม่ที่มีชื่อน่าสนใจมากกว่า ‘ข้อมูลนำเสนอ] ของคำจากการร่วมบริจาคของจมหทะเล’ เมื่อเห็นดังนั้น ดวงตาของโซอีนบิก็เปล่งประกายขึ้นมาทันทีที่อยู่อีเมลของผู้ส่งคือ ‘sunsok112@chollian.net’

“หมายเลขหนึ่งหนึ่งสอง หมายถึงตำรวจส่งมาหรือเปล่านะ”

พอคลิกอีเมลและเปิดเอกสารแนบดู ก็ได้เห็นภาพเรือคว่ำอยู่กลางทะเลเป็นอย่างแรก

สถานีตำรวจน้ำพูซาน (ผู้กำกับของซ็องจุน) เปิดเผยเมื่อบ่ายวันที่ 25 (วันนี้) ว่า ‘เรือมารินบอย’ เรือบรรทุกสินค้าความเร็วสูงขนาด 100 ตัน ของบริษัทแทอูชิปปิ้งล์มกกลางทะเลทางตะวันออกเฉียงใต้ห่างจากเมืองพูซานไป 33 กิโลเมตร

เรือมารินบอยบรรทุกทองคำน้ำหนัก 5.6 ตัน มูลค่ากว่า 86,000 ล้านบาท ออกจากท่าเรือพูซานมุ่งหน้าไปยังประเทศญี่ปุ่น ทองคำนี้ได้จาก ‘การร่วมบริจาคทอง’ ที่ประชาชนทั่วประเทศนำทองคำส่วนตัวมาบริจาค เพื่อช่วยประเทศใช้หนี้เงินกู้จาก

กองทุนการเงินระหว่างประเทศหรือไอเอ็มเอฟ

สถานีตำรวจน้ำพุซานรายงานว่า เวลา 16.30 น. ของวันที่ 25 ห้องส่งเหตุการณ์ของตำรวจน้ำได้รับสัญญาณอุบัติเหตุจากเครื่องส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือฉุกเฉินหรืออีพีไออาร์บี¹ จึงเร่งส่งทีมกู้ภัยพร้อมกับเรือรักษาการณ์ 3 ลำไปยังพื้นที่ส่งสัญญาณ เมื่อเรือรักษาการณ์ลำแรกเดินทางไปถึงท้องทะเลระหว่างเกาะแทมกับเมืองพูซานในเวลา 17.11 น. เรือบรรทุกสินค้าได้ล่มไปแล้ว เหลือเพียงบางส่วนโผล่พ้นน้ำขึ้นมา โชคดีที่เรือรักษาการณ์ตำรวจน้ำพบเรือกู้ชีพที่ลูกเรือมารินบอยนั่งอยู่ลอยอยู่บริเวณใกล้เคียง จึงช่วยกัปตันเรือและลูกเรือ 8 คนได้อย่างปลอดภัย

ลูกเรือสองสามคนพากันให้การว่า “เกิดเสียงระเบิดดังขึ้นที่ท้ายเรือ แล้วลำเรือก็เริ่มเอียงและจมลง” และ “พอน้ำเข้ามาทางท้ายเรืออย่างรวดเร็ว ก็เกิดระเบิดขึ้น” กระนั้น ความเป็นไปได้ที่เรือจะจมเนื่องจากถูกตอร์ปิโดของประเทศเกาหลีเหนือหรือประเทศที่สามโจมตีกลับน้อยมาก อย่างไรก็ตาม ลูกเรือกำลังถูกสอบสวนเพื่อหารายละเอียดที่ชัดเจนต่อไป

ในขณะที่เดียวกัน ผู้เกี่ยวข้องระดับสูงของรัฐบาลก็กล่าวว่า “ด้วยอุทกภัยของน้ำบริเวณที่เกิดเหตุค่อนข้างต่ำและทะเลตรงจุดนั้นก็ลึกมากจึงดึงเรือขึ้นมาได้ยาก แต่เรือมารินบอยถือเป็นเรือสัญลักษณ์ที่บรรทุกทองแท่งกว่า 5.6 ตัน ซึ่งประชาชนสมัครใจร่วมบริจาคเพื่อให้ประเทศรอดพ้นวิกฤติไอเอ็มเอฟ จึงวางแผนจะดึงเรือมารินบอยขึ้นมาให้เร็วที่สุด”

ทำเนียบประธานาธิบดีเกาหลีใต้จะแถลงการณ์เกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ในเวลา 10.00 น. ของวันที่ 26 (พรุ่งนี้) โดยในแถลงการณ์จะมีรายละเอียดของเหตุการณ์นี้ และความพยายาม

¹EPIRB ย่อมาจาก Emergency Position Indicating Radio Beacon

ตอบสนองต่อความคาดหวังของประชาชนที่ต้องการให้การร่วม
 ปรึกษาทอง เพื่อใช้คืนหนี้ไอ.เอ็ม.เอฟ.ของประเทศดำเนินลุล่วงไป
 ด้วยดี

เหตุผลที่รัฐบาลเร่งเข้าจัดการอุบัติเหตุทางทะเลที่
 ไร่ผู้สูญเสียและยังมีแถลงการณ์ออกมาเช่นนี้ ก็เพราะเมื่อ
 ไม่กี่วันก่อนมีข่าวสื่อเผยแพร่ไปทั่วอินเทอร์เน็ตว่า ‘ทองคำ
 มูลค่าหลายหมื่นล้านบาทที่รวบรวมมาจากการร่วมบริจาคของ
 ประชาชนถูกเก็บไปเป็นกองทุนลับของรัฐบาล’ ซึ่งตอนนี้ในโลก
 อินเทอร์เน็ตก็มีข่าวสื่อระลอกใหม่แพร่กระจายอยู่ว่า ‘รัฐบาล
 จัดฉากจมเรือขนส่งทองเพื่อปิดบังเรื่องทุจริตของตนเอง’

“นี่แหละ!”

ข่าวแบบกับแกล้มวงเหล้าที่หัวหน้าลีต้องการ เนื้อหาน่าสนใจ
 พอที่จะทำเป็นข่าวใหญ่ได้เลยทีเดียว

โซอินบีคัดลอกอีเมลมาใส่โปรแกรมทำข่าว แล้วอ่านซ้ำๆ อีกครั้ง
 ยิ่งอ่านใกล้จับ เนื้อหาที่ยิ่งดูแปลก เพราะมันดูใกล้เคียงกับข่าวที่พร้อมส่ง
 มากกว่าข้อมูลข่าวเฉยๆ ยิ่งพูดถึงแถลงการณ์ของทำเนียบประธานาธิบดี
 ที่จะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ ยิ่งเชื่อได้ยากกว่านี่คือรายงานจากสถานีตำรวจ

ขณะนี้สงสัย โซอินบีก็ค้นหาเบอร์โทรศัพท์ ก่อนจะยกหูโทรออก

“สวัสดีค่ะ สถานีตำรวจน้ำปูซานไซ้ไหมคะ จากหนังสือพิมพ์
แทซองอิลโย เมืองแทจอนนะคะ เหตุการณ์เรือบรรทุกทองคำล่มที่ทะเล
 ปูซานตอนนี้เป็นอย่างไบ้างคะ”

- หา เรือบรรทุกทองคำล่มเหรอครับ ที่ปูซานนี่เหรอครับ

“ทางเราได้รับข้อมูลมาว่าเรือมารินบอยของบริษัทแทอูชิปปิงที่บรรทุก
 ทองคำล่มกลางทะเลในเขตเมืองปูซานนะคะ เห็นว่าเป็นทองจากการร่วม
 บริจาคของประชาชนไปญี่ปุ่น...”

- ลักครุ่นะครับ ผมขอเช็กก่อน

หลังจากนั้นสองสามนาที จึงมีเสียงพูดดังออกมาจากปลายสาย
- ผมลองเช็คดูแล้ว วันนี้ ไม่ใช่แค่ในเขตของเราเท่านั้น แต่ไม่ว่า
ที่ไหนก็ไม่มีอุบัติเหตุเรือบรรทุกสินค้าล่มเลยนะครับ แล้วเรือมารินบอย
ในสังกัดบริษัทแทอูชิปปิ้งก็ยังทอดสมออยู่ที่ท่าเรือฟูซานด้วยครับ

ร่างกายถึงกับชวาว

“แน่ใจหรือคะ”

- ผมเห็นว่าโทร.มาจากหนังสือพิมพ์ ก็เลยลองเช็คให้อีกสองสามที่

“รับทราบค่ะ ขอบคุณค่ะ”

หลังจากพูดด้วยความสุภาพ โซอินบีก็วางสายลงด้วยความหงุดหงิด
“โอ้เว้ย! ไอ้ขยะตัวไหนสร้างข่าวปลอมแบบนี้ขึ้นมา แล้วส่งไปที่ไหน
ไม่ส่ง ดันส่งมาหาบริษัทหนังสือพิมพ์ด้วย”

โซอินบียกสองมือขยี้ผมบ๊อบของตัวเองอย่างแรงพลางกันดา
จากนั้นก็หันมามองที่อยู่อีเมลที่ส่งข่าวปลอมนี้อีกครั้ง

‘sunsok112@cholian.net’

“ซุนซ็อกหนึ่งหนึ่งสองหรือ หรือจะเป็นชเวซุนซ็อกตำรวจนครีต
คนนั้น”

โซอินบีหันหน้าไปมองฉากกันด้านข้างที่มีข่าวหนังสือพิมพ์ติดอยู่
แล้วเอาฝ่ามือตีลงบนใบหน้าที่ถูกเบลอเป็นโมเสกเอาไว้

“เฮ้ย! ใช่จริง ๆ ด้วย! โอ้ ไอ้คนจิตใจคับแคบ คิดจะแก้แค้นฉัน
หรือ... ไร้สาระจริงๆ โดนลดตำแหน่งชั้นหนึ่งกับถูกไล่ออกไปอยู่บ้านนอกแล้ว
ยังไม่แก้แค้นสักที! คิดว่าส่งของอย่างนี้มาแล้วจะทำอะไรฉันได้หรือ”

ถ้าเจ้านั้นไม่คิดจะส่งข่าวปลอมเด็ก ๆ แบบนี้มาหลอกนักข่าว คงคิด
แค่จะส่งอีเมลมาชมชู้เพื่อไม่ให้ลืมหักร้างตัวเอง

“เฮ้อ! น่ารักจริงๆ คนยังไม่มီးอะไรจะส่งอยู่ น่ารักมาก! ไร้สาระ
จริงๆ!”

ขณะกำลังจะลบเนื้อหาข่าวออกจากโปรแกรมข่าวด้วยใบหน้า
อันบูดบึ้งนั้น โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นมาพอดี

“ฮัลโหล”

- ฉีน ฉีนเอง...

แล้วโซอินบีก็หลุดจากที่นั่งทันที เพราะคนที่โทร.มาก็คืออดีตแฟนหนุ่มที่เธอบอกเลิกไปเมื่อไม่กี่วันก่อนเพราะเบื่อความเจ้าชู้ของเขา แค่นี้ก็หงุดหงิดจะตายอยู่แล้ว...ดูท่าจะต้องสู้กันสักยก

ตอนโซอินบีรีบถือโทรศัพท์ออกไปนอกออฟฟิศ หัวหน้าลิก็กลับเข้ามาตะโกนอีกครั้ง

“หมดเวลาแล้ว รีบส่งข่าวมา!”

แล้วเขาก็เดินมาหยุดตรงโต๊ะของโซอินบี

“โซอินบีไปไหนแล้ว ได้เวลาส่งข่าว กลับไม่ส่ง แล้วยังหนีไปไหนอีก เป็นพนักงานประจำได้สองสามเดือนแล้ว แต่ไม่มีผลงานเลย...”

แล้วสายตาของหัวหน้าลิก็พลันไปเห็นข่าวบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ของโซอินบี

“อะไรกัน ทองคำจากการร่วมบริจาคจมนทะเล...โห สุดยอด! สมกับเป็นโซอินบี! เขียนข่าวเอาไว้แต่กลับอุปเจีบบ...”

หัวหน้าลิหันไปมองนาฬิกาบนผนังแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร.หาโซอินบี แต่สายไม่วาง

ด้วยวงเล็บที่รออยู่และกำหนดส่งงานที่ใกล้เข้ามา ทำให้หัวหน้าลิใจร้อน จึงตัดสินใจนั่งลงทำข่าวที่โต๊ะโซอินบีเสียเลย

แม้แต่ตอนที่เขาเขียนเนื้อหาข่าวเสร็จ โซอินบีก็ยังไม่รับสายและยังไม่กลับเข้าออฟฟิศ เมื่อหันไปมองนาฬิกา หัวหน้าลิก็ตัดสินใจส่งข่าวไปยังกองบรรณาธิการ แล้วยังโทร.หาหัวหน้าคิมที่เป็นหัวหน้ากองบรรณาธิการให้นำข่าวนี้อัปหน้าหนึ่ง ก่อนจะปิดคอมพิวเตอร์และลุกออกจากที่นั่ง

“เอาละ ทุกคนกลับบ้านได้!”

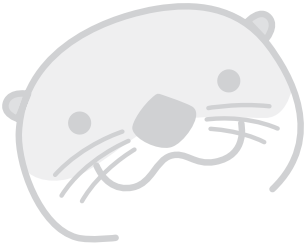
หัวหน้าลิหันไปตะโกนสั่งเหล่านักข่าวที่นั่งหน้าสลอนอยู่ในออฟฟิศด้วยสีหน้าเบิกบานใจ ก่อนจะรีบออกจากออฟฟิศ

หลังจากทะเลาะกับแฟนหนุ่มที่เพิ่งเลิกกันไปเมื่อสองสามวันก่อนเสร็จ โซอินบีก็กลับมาที่ออฟฟิศพร้อมอาการกระหืดกระหอบ ซึ่งในตอนนี้ นักข่าวฝ่ายหาข่าวเลิกงานกลับบ้านกันไปหมดแล้ว พอไม่เห็นหัวหน้าลิที่กำลังโกรธเกรี้ยว โซอินบีก็โล่งอกเพราะตัวเองจะได้กลับบ้านเสียที

เช้าวันต่อมา

โซอินบีนั่งอยู่ในห้องน้ำ กางหนังสือพิมพ์ *แทซองอิลโบ* ที่ถูกนำมาส่งตั้งแต่เช้ามีดอ่าน แล้วก็เห็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อ เมื่อหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์มีรูปเรือบรรทุกทุกสินค้าลำหนึ่งจมอยู่ในน้ำพร้อมเนื้อข้าว และด้านล่างของข่าวนั้นก็เขียนไว้อย่างชัดเจนว่า ‘ชาวโศยโซอินบี’

“กรี๊ด! ไฉ่สารเลวเอ๊ย!”

ทดลองอ่าน

น้ำจิ้งจอกเก้าหาง

มิถุนายน 1998 หมู่บ้านซุงซอน

“เลิกดื่มได้แล้ว เดียวก็ฉี่แตกหอรอก”

พอเห็นฮวังอินโจยกน้ำที่นำนำมาให้ขึ้นดื่มอีก ๆ โซพัลฮีก็พูดด้วย
สีหน้าเป็นห่วง

“พัลฮี ไก่ทอดนี่เค็มจังเลย”

“ถึงได้บอกให้จิ้มเกลือนิดเดียวไง”

เมื่อฮวังอินโจนอนคว่ำบนผ้าห่มแล้วหยิบหนังสือการ์ตูนที่มีรูปภาพ
ดูน่ากลัวออกมาทาง โซพัลฮีก็เปิดวิทยุแล้วนอนลงข้าง ๆ

ทันทีที่เพลงของนักร้องหญิงจบลง บทสนทนาของพิธีกรและนักร้อง
รับเชิญก็ดังขึ้น

- เรามาพูดคุยกับคุณซูฮย็อนมี นักร้องผู้เป็นเกสต์ชกรของเรากัน
ต่อละ ว่ากันว่าห้ามกินยากับนม ทำให้ถึงกินยากับนมพร้อมกันไม่ได้ละคะ

- งานวิจัยของสถาบันทางการแพทย์ต่างประเทศพบว่า ถ้ากินนม
กับยากพร้อมกัน นมจะเข้าไปขัดขวางการดูดซึมยา ส่งผลให้ประสิทธิภาพ
ของยาลดลง เวลากินยาแก้หวัดหรือยาอะไรก็ตาม ถ้าไม่อยากจะให้
ประสิทธิภาพของยาลดลง ต้องไม่ดื่มนมก่อนหรือหลังกินยาเป็นเวลา
สามสิบนาทีค่ะ

- อ้อ นั่นหรือคะ ฉันไม่เคยรู้มาก่อน เวลากินยาแล้วรู้สึกแสบท้อง

ก็จะดื่มนมตามเข้าไปบ่อยๆ แถมบางครั้งยังกินนมก่อนเพราะกลัวแสบท้อง หรือไม่ก็ดื่มนมแทนน้ำเลยก็มีคะ คงเป็นเพราะแบบนี้ ยาเลยไม่ค่อยออกฤทธิ์...

ไม่รู้ว่าจะกลับไปนานแค่ไหน

ขณะที่สวิงอินใจกำลังหลับลึกโดยไม่รู้ตัวเลยว่ากลับไปตั้งแต่เมื่อไร อยู่ๆ ก็สะดุ้งตื่นขึ้นเพราะรู้สึกปวดหนัก ส่วนโซฟัลลีย์ก็นั่งจิบเหล้าโซจูแก้มั้ไปทอดที่กินเหลือเมื่อเย็นพลงนั้บรณั้บตรด้ว้ความเปลิดเปลินใจ โดยที่วิทยั้งคงเปิดอยู่เช่นเดิม ตรงหน้าเธอมีปีกธณั้บตรฉบับห้าพันวอนและหมื่นวอนอยู่สองสามปีก รวมเป็นเงินทั้งหมดสามล้านสองแสนวอน ซึ่งได้จากการขายวัวที่ตลาดค้าวัวสงข็องเมื่อตอนกลางวัน

“ห้าสิบลี่ ห้าสิบลี่ ห้าสิบลี่...”

ในวิหยุดอนนี้ มีบทวิจาร์ณั้บตรด้ว้อยู่ ท่าทางข่าวช่วงห้าทุ่มจะใกล้จบแล้ว

- ในช่วงที่เศรษฐกิจยากลำบากจากวิกฤติไอเอ็มเอฟเช่นนี้ เหล่านักการเมืองต่างวุ่นกับการรักษาผลประโยชน์ของตนเอง ไม่ยอมหันมาดูแลสุขภาพเศรษฐกิจและการเมืองที่ย่ำแย่เลย แถมยังโยนความรับผิดชอบให้กันไปมาว่าเป็นเพราะเธอนั้นแหละ เป็นเพราะแกนั้นแหละ ในขณะที่เหล่านักการเมืองพากันหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบนี้ สถานการณ์ทางเศรษฐกิจและการเมืองก็แยลงเรื่อยๆ ปัญหาคนว่างงาน คนล้มละลาย รวมถึงคนฆ่าตัวตายก็เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกซอกทุกมุมของสังคม

“พัลลีย์ ปวดอึ!”

พอสวิงอินใจผุดลุกขึ้น โซฟัลลีย์ก็หยุดนับเงิน

“มากไหม?”

“อือ”

โซฟัลลีย์วางเงินที่กำลังนับไว้บนพื้นห้อง ก่อนจะลุกพาสวิงอินใจไปเข้าห้องน้ำด้านนอก เธอได้ดึงผ้าห่มที่อินใจปูนอนมาคลุมปิดปีกธณั้บตรฉบับห้าพันวอนและหมื่นวอนที่กองอยู่บนพื้นห้องเอาไว้

ห้องน้ำแบบโบราณตั้งอยู่มุมด้านในของลานบ้านที่มีตัสลั้ว

“พะ...พัลลีย์! ยะ...อย่าไปไหนนะ!”

“รู้แล้ว จะไปไหนได้ น่าจะยืนรออยู่ตรงนี้นะจนกว่าจะอีเสริจันนั้นแหละ ว่าแต่แกอายุเท่าไรแล้ว ยังพูดไม่มีหางเสียงกับน้ำอีก พูดสุภาพมันยากหรือไง”

ฮวังอินโจถูกคนในหมู่บ้านเรียกเธอว่า ‘แม่เด็กฝรั่ง’ เพราะเธอไม่ยอมพูดมีหางเสียง ทั้งที่เธออายุเจ็ดขวบแล้ว ถ้านับตามแบบประเทศเกาหลีใต้ แต่ถ้านับตามสหรัฐอเมริกา เธอจะอายุเพียงห้าขวบเท่านั้น

ภายในห้องน้ำมีเพียงหลอดไฟขนาดหัววัตต์สีแดงที่แสงสลัวเหมือนเปิดโคมไฟทวนอน จึงค่อนข้างมืด ครั้นจะนั่งอีโดยให้น้ำนั่งเฝ้าก็นึกอายนินใจจึงปิดประตูห้องน้ำ แต่แถมเอาไว้ประมาดลึบเซนติเมตร

เมื่อก็เธอปวดจนแทบจะอีออกมาเสียเดี๋ยวนั้น แต่พอมานั่ง มันกลับไม่ออกง่าย ๆ แถมรู้สึกดำในห้องน้ำแบบโบราณเช่นนี้ ยังชวนให้รู้สึกว่าจะมีมือโผล่ออกมาถามว่าเอากระดาษทิชชูสีแดงหรือสีน้ำเงินดี เหมือนในหนังสือการ์ตูนที่มีรูปภาพน่ากลัวเล่มนั้น

อินโจพยายามไม่มองรูที่โถส้วม แล้วมองผ่านช่องประตูที่แถมเอาไว้แทนซึ่งมีน้ำอยู่ตรงนั้น แต่แล้วเธอก็เห็นอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ตรงคอกว้าวข้างประตูรั้ว ตอนแรกเธอคิดว่าน่าจะเป็นวัว แต่ก็นึกขึ้นได้ว่าเพิ่งหายไปเมื่อตอนกลางวัน เพราะงั้นจะไม่มัวอยู่ในคอก

อินโจจึงนึกถึงจิ้งจอกเก้าหางที่แสนน่ากลัว เพราะมันจะล้วงมือเข้าไปในปากวัวแล้วดึงตับออกมากินเหมือนในละครเรื่อง *กำเนิดตำนานใหม่* ที่ดูพร้อมกับน้ำเมื่อปีก่อน แล้วความกลัวก็พุ่งปรืดขึ้นมาทันที บางทีจิ้งจอกเก้าหางอาจจะไม่รู้ว้าวัวถูกขายไปแล้วตั้งแต่เมื่อตอนกลางวัน เลยลงจากเขาหลังหมู่บ้านมาที่นี่เพื่อล้วงตับวัวกินก็เป็นได้

“พะ...พัลลีย์!”

“เป็นอะไร น้ำอยู่ตรงนี้แหละ”

แล้วเงาตัวที่ออกมาจากคอกว้าวนั้นก็วิ่งตรงไปทางประตูรั้ว

“พัลลีย์! นะ...นั่น...!”

โซพัลลีย์ไม่ได้หันหน้าไปเพราะคำพูดของอินโจ แต่เป็นเพราะได้ยิน

เสียงปิดประตูรั้วดังปัง

“อะไรนะ ชะ...ขโมย!”

เวลานั้น โซพัลลีไม่ได้นึกถึงจิ้งจอกเก้าหางที่จะมาล้วงตัววัวกิน แต่นึกถึงขโมยที่น่ากลัวยิ่งกว่า ในเมื่อเธอทิ้งเงินที่ได้จากการขายวัวเอาไว้ที่ห้องนอน บางทีเจ้าขโมยอาจจะ...

โซพัลลีหยิบท่อนไม้ที่ทั้งยาวทั้งหนาซึ่งวางพิงผนังห้องน้ำอยู่ขึ้นมา แล้ววิ่งไปทางประตูรั้วที่ทำด้วยเหล็กซึ่งยังคงปิดอย่างแน่นหนา

“ขโมยไซ้ใหม่!”

แทนที่โซพัลลีจะเปิดประตูแล้ววิ่งออกไป เธอกลับตะโกนร้องอยู่หลังประตูด้วยความกลัว เพราะบางทีขโมยอาจจะถืออาวุธอย่างมีดทำครัวอยู่ก็ได้ แม้จะตี้มเหล่าโซจูแกลัมไก่ทอดหมดไปขวดหนึ่ง แต่เธอก็ยังไม่กล้าพอที่จะออกไปเผชิญหน้ากับหัวขโมยข้างนอกได้

“คะ...ใครนะ?”

โซพัลลีมองเห็นเงาร่างๆ อยู่นอกประตู จึงตะโกนออกไปอีกครั้ง

เธอกะกั่มตัวลงมองผ่านรูใต้ประตู แต่กลับถอยออกมา เมื่อเห็นว่าขโมยกำลังมองผ่านรูใต้ประตูนั้นเข้ามา

“เฮ้ย!”

โซพัลลีถอยหลังด้วยความตกใจ ก่อนจะวิ่งกลับไปใหม่พลางยกเท้าถีบประตูเหล็กนั้นเต็มแรง ประตูเปิดออกพร้อมเสียงดังปังใหญ่ แล้วก็ได้เห็นใครคนหนึ่งที่น่าจะอยู่หลังประตูบานนั้นพอดี แล้วคงถูกประตูเหล็กที่อยู่ๆ ก็เปิดผลัะวออกล้มฟาดเข้าที่ศีรษะอย่างจังจนหงายหลังนอนอยู่กับพื้น

“นั่นถามว่าใคร?”

โซพัลลีตะโกนออกไปนอกประตูอีกครั้ง แต่คนที่ล้มอยู่นอกประตูรั้วกลับไม่ตอบ

“ไอ้หัวขโมย!”

โซพัลลีลังเลอยู่สักพัก ก่อนจะกระชับท่อนไม้แล้ววิ่งออกไปด้านนอก เมื่อเธออ่อนแอกว่า การโจมตีก่อนย่อมป้องกันตัวได้ดีที่สุด ถ้าไม่ชิง

จัดการเสียแต่ตอนนี้ ชโมยก็จะหอบเงินหนีไปได้ ในกรณีที่เลวร้ายที่สุด ถ้าถูกโจมตีกลับ ตัวเธอกับอินโจอาจจะไม่ปลอดภัย

ฮวังอินโจที่นั่งคู้ตัวอยู่ในห้องน้ำได้ยินเสียงพลัก พลัก ดังมาจาก หน้าประตูรั้วอยู่เรื่อยๆ ดูเหมือนน้ำโซพัลฮีจะใช้ท่อนไม้ตีใครสักคนที่อยู่นอกประตูรั้วไปอย่างไม่ปราณีปราศรัย

“ไอ้หัวชโมย! คิดว่ามีแค่ผู้หญิงอยู่กันสองคนเธอ...ดูถูกเราเกินไปแล้ว”

พลัก! พลัก! พลัก!

เมื่อเสียงทุบตีเงียบลง ก็ได้ยินเสียงน้ำโซพัลฮีอีกครั้ง

“แกเป็นใคร”

น้ำโซพัลฮีหายใจกระหืดกระหอบอยู่ แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับไม่ส่งเสียงอะไรออกมาเลย แม้แต่เสียงร้องครวญคราง

ความเงียบปกคลุมอยู่สักพัก ท่าทางน้ำโซพัลฮีจะกำลังเข้าไปดูว่าคนที่ลี้มอยู่เป็นใคร

“อะ...อ้าว ชินฮันุก!”

เสียงน้ำโซพัลฮีเปลี่ยนจากหวาดกลัวเป็นตกใจ

“เฮ้ย นี่ ลืมตาหน่อยสิ เลือด เลือด...!”

น้ำโซพัลฮีรีบวิ่งผ่านประตูรั้วตรงไปยังห้องครัว ก่อนจะถือไฟแช็กวิ่งออกไปด้านนอกอีกครั้ง

พอจุดไฟแช็ก ด้านนอกประตูรั้วก็สว่างขึ้น แต่ในสายตาของอินโจมองไม่เห็นอย่างอื่นเลย นอกจากแสงไฟ

“ตะ...ตายแล้ว...”

หลังจากได้ยินเสียงสั้นๆ ของน้ำโซพัลฮีแล้ว ก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกเลย

“พัลฮี อินโจฮีเสร็จแล้ว!”

อินโจที่ฮีเสร็จแล้วยกกันขึ้นเพื่อรอให้นำมาล้างให้ แต่น้ำกลับไม่ตอบ

“อินโจฮีเสร็จแล้ว!”

พอน้ำไม่มา อินโจจึงดึงกระดาษทิชชูอย่างเสียไม่ได้ แล้วเอามา

เซ็ดกันคร่าว ๆ ก่อนจะดึงกางเกงขึ้นมาใส่ แล้วออกจากห้องน้ำไปเรียกหาน้ำ

“พัลลีย์ พัลลีย์”

ความจริงตอนนี้อินโจกลัวรูสีตาของห้องน้ำแบบโบราณที่ดูเหมือนกำลังดูดีของตนเข้าไปทีละนิดมากกว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นข้างนอกเสียอีก

“พัลลีย์ พัลลีย์”

เสียงร้องตะโกนอย่างเร่งเร้าของอินโจฟังดูเหมือนกำลังร้องไห้ ทำให้โซพัลลีย์รีบเข้ามาด้านในแล้วจับมืออินโจลากไปยังห้องนอนทันที

เมื่อเข้ามาอยู่ในห้องได้ โซพัลลีย์ก็เปิดผ้าห่มเช็กเงินเป็นอย่างแรกด้วยความรีบดึงผ้าห่มมาปิดเอาไว้แต่แรก เงินจึงกระจัดกระจายผสมกันไปหมด แต่ดูเหมือนเงินจะยังอยู่ที่เดิมทั้งหมดจึงไม่จำเป็นต้องนับดู เพราะถ้าขโมยเข้ามาแล้ว มันคงเอาไปหมด คงไม่คิดเอาไปแค่บางส่วนหรอก

โซพัลลีย์ใช้สองมือรวบธนบัตรฉบับห้าพันนอนกับหมื่นนอนที่กระจายอยู่บนพื้นห้องเข้ามาลวก ๆ แต่ทุกครั้งที่จับปีกเงิน ก็จะมีรอยเลือดปรากฏบนธนบัตรอย่างชัดเจน เธอจึงหยุดแล้วเบนสายตาจากธนบัตรมามองมือตัวเองแทน จึงเห็นว่ามือเต็มไปด้วยเลือด แม้แต่ข้อมือของอินโจที่เธอลากมาเมื่อกี้ด้วย

“เลือด! เลือด!”

อินโจก้มลงมองมือเล็ก ๆ ของตัวเองพลางส่งเสียงเหมือนจะกรี๊ดร้องออกมา

โซพัลลีย์ห่อเงินเป็นก้อนเลือดที่รวบมาลวก ๆ ด้วยผ้าห่มผืนบาง แล้วยัดเข้าไประหว่างชั้นผ้าห่มในตู้เก็บเครื่องนอน หลังจากปิดตู้ เธอเดินเข้าไปหาอินโจที่ยังคงมึนงง

“เลือด! เลือด!”

โซพัลลีย์รีบดึงผ้าขนหนูที่ห้อยอยู่ตรงผนังมาเช็ดมือให้อินโจที่ทำท่าเหมือนพร้อมจะร้องไห้ในทันที

“โอ้เว้ย! พะ...พลาดได้...ไม่สิ มันเป็นการป้องกันตัว แต่...ก็ฆ่าคนไปแล้ว...ถ้าฉันติดคุก แล้วอินโจล่ะ...มะ...ไม่ได้! ตั้งสติหน่อยนี่ไม่ใช่ปัญหาของฉันคนเดียว ฉันจะติดคุกไม่ได้...”

อินโจรู้สึกวุ่นวายที่กำลังบ่นพึมพำเหมือนผู้หญิงบ้าพลางขีดเลือดที่เปื้อนมือเธออยู่ดูเหมือนคนแปลกหน้าที่น่ากลัว

“ที่นี่คือหมู่บ้านไร่อาชญากรรม และกำลังจะได้รับป้ายหมู่บ้านไร่อาชญากรรม...ใช่แล้ว เราต้องตั้งสติให้ดี ฉันกับอินโจจะต้องไม่เป็นอะไรเพราะชินฮันุกุ ฉันกับอินโจจะต้อง...อื...อินโจ มานอนนี่เร็ว!”

โซพัลฮีดึงอินโจนอนลงแบบกึ่งบังคับ

“หลับตาซะ เต๋ยวน้ำออกไปข้างนอกแป๊บเดียว”

“ถ้าอยู่คนเดียว ดะ...โดยไม่มีพัลฮี มันน่ากลัว จึงจอกเก้าทางมัน...”

“จึงจอกเก้าทางมีที่ไหน เต๋ยวน้ำมา น้ำปวดอึจะไปเข้าห้องน้ำ”

โซพัลฮีรีบออกมาข้างนอกโดยทิ้งอินโจไว้คนเดียว

ครูต่อมาก็มีเสียงล้อรถเข็นเก๋าๆ ดังขึ้น ตามมาด้วยเสียงเปิดประตูรั้วน้ำไม่ได้ไปห้องน้ำ

อินโจลุกจากที่นั่งแล้วเปิดประตูห้องมองออกไปด้านนอก

“พัลฮี พัลฮี มันน่ากลัว! น่ากลัวมาก!”

ไม่ว่าจะตะโกนดังแค่ไหน น้ำก็ไม่ตอบ อินโจจึงออกจากห้องมาสวมรองเท้า แล้วเดินไปยังหน้าประตูรั้วที่เหมือนได้ยินเสียงคน แล้วก็ได้เห็นพัลฮีดึงศพขึ้นรถเข็น

“พัลฮี! พัลฮี!”

“โธ่เอ๊ย! เข้าไปนอนได้ไหม!”

ความมืดทำให้มองไม่เห็นสีหน้าของน้ำ แต่เสียงนั้นทำให้อินโจรู้สึกได้ว่าน่าเหมือนพร้อมจะร้องไห้ออกมาในทันที

หลังจากดึงศพชินฮันุกุขึ้นรถเข็นได้แล้ว โซพัลฮีก็ลากรถเข็นเข้ามา หลังประตูรั้วด้วยความยากลำบาก ก่อนจะรีบปิดทันที เธอจับมือฮวังอินโจลากไปยังก๊อกน้ำแล้วล้างมือที่เปื้อนเลือดของตัวเองออกก่อน จากนั้นค่อยล้างให้อินโจอีกที

โซพัลฮีลากแขนฮวังอินโจไปยังห้องนอน

“อินโจ นอนลง!”

“น้ำจะไม่ไปไหนใช่ไหม”

“ใช่ เอ๋เอ๋ เอ๋เอ๋...”

แม้มือของโซพัลลีย์จะติดอยู่ที่หน้าอกของอินโจเบาๆ แต่สายตากลับจ้องไปที่ลานบ้านซึ่งเธอลากศพมาไว้สลั้บกับมองโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโทรศัพท์

“เอ๋เอ๋ เอ๋เอ๋ เอ๋เอ๋...”

โซพัลลีย์ไม่อาจรอให้อินโจที่ตื่นตระหนกจนหลับไม่ลงผล็อยหลับลงไปอีกครั้งได้

“น้ำออกไปข้างนอกแป๊บนะ ดูทีวีไป”

หลังจากลากอินโจมานั่งอยู่หน้าโทรศัพท์ โซพัลลีย์เดินออกมายังโถงนั่งเล่นในบ้าน แล้วก็ต้องชะงักด้วยสีหน้าราวกับโดนสายฟ้าฟาดเมื่อเห็นวารถเข็นที่ควรอยู่ตรงลานบ้าน รถเข็นที่มีศพอยู่นั้นหายไป

โซพัลลีย์รีบใส่รองเท้าแล้ววิ่งออกนอกประตูรั้วไป แต่รอบบ้านมีเพียงความมืดมิด ไม่เห็นแม้แต่แมวสักตัว

โครม!

เสียงกึกก้องดังฝ่าความเงียบในคืนต้นฤดูร้อนของหมู่บ้านชนบทขึ้นมา ทำเอาขวัญอินโจที่หลับๆ ตื่นๆ เพราะฝันร้ายลึ้มตาพริบพันที่

“พัลลีย์ พัลลีย์”

“ฮู!”

โซพัลลีย์ที่นั่งอยู่โดยไม่เคยมนอนหันหน้าลงมาดูอินโจกลางยกนิ้วมือขึ้นตะตะปาก แล้วความเงียบก็เล่นผ่านมา แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกเลย

“น้ำไปเข้าห้องน้ำแป๊บนะ นอนรอนะ”

“พัลลีย์! มะ...เมื่อกี้ก็ไป หะ...ห้องน้ำแล้วนี่ มันน่ากลัว...”

เมื่อเสียงไม่ได้ โซพัลลีย์จึงสวมรองเท้าให้อินโจที่เดินตามมา

“โอ๊ะ!”

โซพัลลีย์ที่จูงมืออินโจเดินออกไปนอกประตูรั้วตกใจและชะงักนั่งอยู่กับที่ ตรงหน้าประตูรั้วมีรถเข็นว่างเปล่าวางอยู่อย่างโดดเดี่ยว รถเข็น

ที่หายไปพร้อมศพของชินอันถูกเมื่อประมาณสองชั่วโมงก่อน กลับมาอีกครั้ง

“ปะ...เป็นไปได้ไง...”

โซพัลฮีอ้าปากค้างพลางหันหน้าซ้ายขวาลังเกตไปรอบบริเวณบ้าน แต่ก็พบเพียงความมืด ไม่มีแม้แต่หมาเดินผ่านมาสักตัว

“ผีหลอกเธอ”

แต่ในท้ายที่สุด มันก็ไม่ใช่ทั้งจินตนาการและภาพหลอน เพราะตรงพื้นรถเข็นมีรอยเลือดปรากฏอย่างชัดเจน

เธอไม่มีเวลาแม้แต่จะคิด

โซพัลฮีเปิดประตูรั้วให้กว้างขึ้น แล้วรีบลากรถเข็นเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว จากนั้นขึ้นไปยังคอกวัวที่ว่างเปล่าเพื่อกำจัดรอยเลือดบนรถซึ่งเป็นหลักฐานสำคัญในการฆาตกรรม แล้วค่อยคิดถึงสิ่งที่จะต้องทำต่อไป

โซพัลฮีเดินไปยังก๊อกน้ำและหัวถังน้ำขึ้นมา แต่แล้วกลับได้ยินเสียงกรีดร้องของผู้หญิงดังมาจากที่แห่งหนึ่งในหมู่บ้าน

“กรีดดด!”

โซพัลฮีชะงักและเสียหูฟัง แล้วก็ได้ยินเสียงผู้คนพูดคุยกันอย่างเลื่อนราว เป็นคำพูดที่ฟังดูไม่ปกติด้วย

โซพัลฮีหัวถึงใส่เข้าไปยังคอกวัว แล้วเทราดพื้นรถเข็นอยู่สองสามที ก่อนจะหยิบคราดสามซี่บนผนังมา

โซพัลฮีถือคราดและจับมือฮวังอินโจวิ่งตรงไปยังบ้านของผู้ใหญ่บ้าน
“ว้าย!”

เมื่อวิ่งไปถึงลานด้านนอกบ้านผู้ใหญ่บ้าน โซพัลฮีก็ต้องหยุดวิ่งและส่งเสียงร้องออกมา

รถบรรทุกขนาดหนึ่งตันของผู้ใหญ่อยู่แหวงจอดค้างอยู่กับต้นพลับที่ลำต้นแยกออกเป็นรูปตัววี (V) ซึ่งตั้งอยู่ตรงทุ่งมันหวานด้านล่างลานนอกบ้าน แล้วระหว่างรถบรรทุกกับต้นพลับนั้นก็มีคนคั่นอยู่ รอบๆ รถบรรทุกที่เกิดเหตุมีคนมุงดูอยู่หกเจ็ดคน แล้วก็ไม่มีใครคนหนึ่งฉายแสงสไลว์จากไฟฉายไปยังชายที่มีเลือดท่วมร่างอยู่ตรงกลางระหว่างรถบรรทุก

กับต้นพลับนั้น

“พะ...ผี! เกิดเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร...ผี ต้องเป็นผีมือของผีแน่...”

“ผีที่ไหน! ตั้งสติหน่อย!”

ผู้ใหญ่อุ้มแห้วเข้ามาดูศพโดยใช้ไฟฉายส่อง ก่อนจะหันแสงไฟฉายไปยังฮันดอนซุก เมียที่กำลังโวยวายอยู่พร้อมเสียงตวาด

มีใครบางคนพยายามเปิดประตูรถบรรทุก แต่มันล็อกอยู่

เงามืดที่ห้อมล้อมอยู่แถว ๆ รถบรรทุกพากันเดินมาที่หน้ารถทีละคนสองคน ก่อนจะพยายามดันรถให้ถอยหลังไป เมื่อรถบรรทุกขยับไปด้านหลังได้นิดหนึ่ง ชายร่างท้วมเลือดที่ติดอยู่ระหว่างหน้ารถบรรทุกกับต้นพลับก็ล้มลงด้านข้าง แล้วก็ไม่มีใครคนหนึ่งรีบดึงชายร่างท้วมเลือดออกไปอย่างรวดเร็ว

“ชะ...ชินฮันกุก ใช่ไหม”

แสงไฟฉายแสกนสลัวที่ส่องไปทางโน้นทางนี้ พากันส่องมาทางร่างของชายที่นอนอยู่

“ชะ...ใช่แล้ว!”

ยางดงหนึ่ม ลูกชายของยางชิกยอน เจ้าของบ่อเพาะเลี้ยงเพิงไบหน้าชายร่างท้วมเลือดแล้วตอบออกมา

“เกิดอะไรขึ้นกับชินฮันกุก...”

พอได้ยินชื่อ ‘ชินฮันกุก’ ดั่งขึ้นในความมืด ฮวังอินโจก็เงยหน้ามองน้ำซึ่งยืนนิ่งราวกับร่างกายแข็งไปแล้ว แม้จะมองไม่เห็นสีหน้าของน้ำ แต่น่าจะเป็นเพราะไบหน้าซีดเผือดจึงมองเห็นไบหน้าได้ชัด

“กะ...เกิดอะไรขึ้น”

“เกียร์หลุดเหรอ”

“ตายรึยัง”

“ลองปัมหัวใจ ผายปอดดูซิ”

เสียงผู้คนในหมู่บ้านยังคงตั้งในความมืดเรื่อย ๆ

“ซีฟจรไม่เต้นแล้ว ตัวก็เย็นแล้ว”

“เย็นแล้วเหรอ”

“ไม่หายใจแล้วด้วย”

“เฮ้อ เรื่องแบบนี้มันเกิดขึ้นได้ยังไง”

“คิดแล้วเหนื่อยใจจริง ๆ ทำไมต้องมาเกิดก่อนจะมีพิธีมอบป้ายหมู่บ้านไร้อาชญากรรมด้วย...”

“โธ่เอ๊ย ไอ้ซีเหล่า! ก่อเรื่องให้เดือดเนื้อร้อนใจจนตายจริง ๆ”

“เรียก 119¹ กันไหม”

“ตายไปแล้ว เรียก 119 ได้หรือ ต้องเรียกตำรวจสิ”

“เอาไงดี”

“จะยังไงเล่า ก็โทร. 112² เรียกตำรวจมาสิ”

“ไอ้ย! คนเรานี้ะ ชาวโลกจนตายจริง ๆ ถ้าจะตาย ก็น่าจะตายไปเสีย ๆ คนเดียวสิ มาตายกลางค้ำกลางคินหน้าบ้านคนอื่นกับรถของคนอื่นแบบนี้...”

“แล้วไงละ รีบโทร.แจ้งเถอะ”

“อะ...ถ้าแจ้งตำรวจ ผู้ใหญ่จะไม่โดนจับหรือ มะ...แม้ว่าจะไม่ได้ทำผิด แต่ก็ประมาททำให้คนตายไม่ใช่หรือ”

คำพูดของไซพัลลิตที่เฝ้ามองอยู่ด้านหลังด้วยอาการกระสับกระส่าย ทำให้สายตาของผู้คนหันไปหาผู้ใหญ่อูแทอุที่ยืนถือไฟฉายอยู่ ซึ่งใบหน้ามืด ๆ ของผู้ใหญ่ว่านก็แสดงออกถึงความกลัวอย่างชัดเจน

“โธ่ จริง ๆ เลย...เพราะไอ้ซีเหล่าตัวเดียว ทำให้พี่แทอุต้องมาปวดหัวซะแล้ว”

ยางซิกยอน เจ้าของบ่อเพาะเลี้ยงปลาหน้าจืดนั่งยอง ๆ บนพืชม่าอยู่ข้างศพ

“มันเป็นปัญหาของพี่แทอุคนเดียวเสียเมื่อไร มันเป็นปัญหาใหญ่ของคนทั้งหมู่บ้านเลยละ แบบนี้สถิติหมู่บ้านไร้อาชญากรรมก็หยุดลงนะสิ”

วังจួយอง เจ้าของร้านอาหารในตำบลพุดขึ้นพลางมองไปยังใบหน้า

¹ หมายเลขแจ้งเหตุฉุกเฉินเหมือน 1669 ในประเทศไทย

² หมายเลขแจ้งเหตุด่วนเหตุร้ายเหมือน 191 ในประเทศไทย

มีต ๆ ทั้งหลาย แม้เขาจะสวมกางเกงสแล็คกับรองเท้าหุ้มส้นสีน้ำตาล แต่ด้านบนกลับใส่เสื้อกล้ามสีน้ำตาลหม่น ท่าทางเขาเพิ่งกลับเข้าบ้านหลังไปข้างนอกมา พอได้ยินเสียงดังก็รีบวิ่งออกมาทั้งที่ยังถอดเสื้ออยู่

“เฮ้อ นั่นสิ หมดกัน ตั้งแต่ปีหน้าไปคงจะไม่ได้เงินรางวัลแล้ว”

“เฮ้อ ไอ้ทำเอ๊ย!”

เสียงถอนใจที่ฟังดูประหลาด ๆ ดังออกมาจากปากของผู้คน แต่แปลกที่ท่ามกลางเสียงนั้นกลับได้ยินเสียงถอนใจด้วยความโล่งใจอยู่ด้วย ทำเอาอินโจหันไปมองผู้คนรอบตัว

“แต่ก็แปลกนะ กลางค้ำกลางคืนแบบนี้ เบรกมือคลายจนไปชนคนไ้ได้อย่างไร”

“พ่อ มันแปลกตรงไหน เวลาเกิดอุบัติเหตุมีกฎบอกหรือว่าต้องเกิดที่ไหนเมื่อไรนะ”

“แล้วแกไม่คิดว่ามันแปลกหรือ เบรกมือคลายเลยไหลลงไปตามทางลาด แล้วชนอันกุกดันยื่นอยู่ตรงหน้ารถพอดี มันไม่แปลกไปหน่อยหรือ ถ้าคิดถึงความเป็นไปได้ มันไม่ต่างจากความเป็นไปได้ที่ลูกกลับบนต้นจะหล่นลงมาใส่ปากตอนหาวพอดีเลยนะ”

“เวลาเกิดเรื่องไม่ดี แม้จะล้มลงข้างหลัง แต่ดันเจ็บจุกก็มันนะ³”

“แล้วมันใช้เวลามาทะเลาะกันด้วยเรื่องแบบนี้ใหม่ มาช่วยกันคิดดีกว่าว่าจะจัดการกับเรื่องนี้ยังไงให้มันจบลงเงียบ ๆ และราบรื่นนะ”

“แล้วจะมีวิธีไหนที่จัดการเรื่องนี้ได้อย่างราบรื่น โดยไม่ส่งผลเสียต่อผู้ใหญ่แล้วก็หมู่บ้านของเราอย่างที่คุณป้าบอเพาะเลี้ยงบอกละ”

โซฟัลฮิลอบสังเกตท่าทีของผู้คนแล้วเริ่มพูดจูงใจ

“ถ้ามีวิธีแบบนี้ก็คงจะดี แล้วจะทำยังไงดีล่ะคะ”

วังจุกของสายน้ำซ้า ๆ

“ถ้าแจ้งตำรวจไปแบบนี้ ท่านผู้ใหญ่บ้านที่ไร้ความผิด ไมสิ ที่แสนใจดีของเราก็จะถูกจับไม่ใช่หรือ จะว่าไปท่านผู้ใหญ่บ้านของเราก็ไม่ได้

³ เป็นภาษิต หมายถึง คนที่ตวงตมมักจะเจอเรื่องที่คนปกติทั่วไปไม่ค่อยเจอกัน

ทำอะไรผิดสักหน่อย ไ้ซี้เหล่าชินฮันุกที่มาถูกรถชนตายอยู่หน้าบ้าน
คนอื่นกลางดึกต่างหากที่ผิด ไ้ท่าเฮีย!”

“นี่ ยางดงนัม! ตอนนี่ไม่ใช่เวลาโมโห ใจเย็นๆ แล้วมาช่วยกัน
คิดก่อนว่าจะจัดการกับสถานการณ์ตอนนี้ยังไงที่แม่แกว่าดีกว่า”

“ในเมื่อถูกรถชนตายเพราะเมา ถ้าทำเป็นเหมือนพลัดตกลงไปตรง
หินฆ่าตัวตายจะดีไหม”

วังจุกของนำเสนอความคิดพิเรนทร์ขึ้นมา

ทำเอาผู้คนต่างหันมาจ้องหน้ากันและกัน

ผู้เฒ่าพักตัลซุที่ยืนฟังคนอื่นพูดคุยอยู่เงียบๆ กับพักกวงกยูลูกชาย
ก็ขยับไม้เท้าที่ถืออยู่และก้าวออกมา

“นี่ พูดอะไรเป็นไปไม่ได้! เดียวนั้นนิติวิทยาศาสตร์พัฒนาไปถึงไหน
แล้ว ทำแบบนี้จะได้เหรอ ระหว่างการตายเพราะตกจากหินมีงูกับการตาย
เพราะถูกรถชน แค่ว่าพวกผู้เชี่ยวชาญเห็นก็รู้ได้แทบจะทันที...ผิดพลาดอะไร
ขึ้นมาเรื่องมันจะใหญ่ คดีเคลื่อนย้ายศพโทษหนักขนาดไหนไม่รู้หรอก
ขนาดชุดเอากระดูกใครไม่รู้ที่ถูกฝังไปนานแล้วขึ้นมายังติดคุกละ”

“แล้วถ้าเป็นอุบัติเหตุชนแล้วหนีระหว่างกลับจากตัวกึ่งอำเภอละอย่าง
ละคะ หรือเอาศพไปวางแถวๆ ถนนใหญ่ที่มีรถเยอะๆ แต่ห่างออกมา
หน่อยละ...”

โซพัลฮีมองผู้คนแล้วค่อยๆ เอ่ยปากเสนอความคิดเห็นออกมา

“ชนแล้วหนีเหวอ”

“ฟังดูเป็นไปไม่ได้ แต่กลางค้ำกลางคืนแบบนี้ ชินฮันุกจะไปไหน
ให้รถชนเอาได้”

วังจุกของเจ้าของร้านอาหารสายหน้า

“ฉันก็ว่าวิธีนี้ดี คนเราตาย มันจะต้องมานั่งอธิบายรายละเอียด
ด้วยเหวอ เวลาจะตาย เรามักจะทำอะไรที่ไม่ปกติไม่ใช่เหวอ ดูอย่าง
ชินฮันุกมาตายเอาตรงนี้สิ มันยังหาเหตุผลมาอธิบายไม่ได้เลย...แล้ววันนี้
ที่กึ่งอำเภอละยังมีตลาดนัด มันก็คงจะไปเที่ยวดื่มเหล้าที่ตลาดนัดจนเมา
แล้วไปหลับอยู่ที่ไหนสักแห่ง พอตื่นก็จะเดินกลับบ้านเลยโดนรถชนแล้ว

หนีได้ไม่ใช่เหรอ”

ซอนจูจี ภรรยาของยางซิกยกยอนออกหน้าเห็นด้วย

“จะว่าไปมันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด...”

“ใช่ ไม่ว่าจะคิดยังไง วิธีนี้น่าจะดีที่สุด”

“เป็นไปไม่ได้ ถ้าเกิดผิดพลาดอะไรขึ้นมา ทุกคนที่อยู่ตรงนี้ได้
เข้าคุกกันหมดแน่”

พักกวงกยูลูกชายของผู้เฒ่าพักออกหน้าคัดค้านเช่นเดียวกับผู้เป็นพ่อ

“แล้วจะให้ทำยังไง หรือแกมีข้อเสนอ หรือคิดจะส่งพี่แกูเข้าคุก”

วังจูยองถามราวกับไล่ต้อนพักกวงกยู

“ก็ไม่ใช่อย่างนั้น...รถแต่ละคันต่างก็มีประกันตามกฎหมายอยู่แล้ว

ถ้ากระทำความผิดขึ้นมา อาจจะแค่รอลงอาญา...แต่ถ้าเคลื่อนย้ายศพ
มันคดีใหญ่กว่าไม่ใช่เหรอ ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมถึงต้องมาโมโหใส่กันด้วย”

“นี่! ที่พยายามพูดแก้ตัวมาเรื่อยๆ เป็นเพราะไม่อยากข้องเกี่ยวกับ
เรื่องนี้ใช่ไหม ทำไม ไม่อยากเดือดร้อนเพราะเรื่องของคนอื่นละสิ ถ้า
ไม่อยากยุ่งก็ออกไป ฉันจะทำเหมือนแกไม่ได้อยู่ตรงนี้ด้วยก็ได้”

“ไม่ใช่อย่างนั้น...ผมก็แค่กลัวว่าถ้าเกิดผิดพลาดอะไรขึ้นมา...”

พักกวงกยูหันไปมองผู้คนรอบตัวก่อนจะละคำพูดไป

“เอาละ ไม่ว่าจะหมู่บ้านเราจะเป็นหมู่บ้านไร่อาชญากรรมต่อไปหรือไม่
และสถิติหมู่บ้านไร่อาชญากรรมจะแตกหรือไม่ ต่างก็เป็นปัญหาของหมู่บ้าน
เราทั้งสิ้น ฉะนั้นเราจะตัดสินกันโดยให้ทุกคนที่อยู่ตรงนี้ออกเสียง ใคร
คิดว่าแจ้งตำรวจไปตามความจริงดีกว่า ยกมือ!”

พักกวงกยูยกมือรับคำพูดของวังจูยองพลางหันไปมองสายตาของ
คนอื่น ไม่น่าเชื่อว่าผู้เฒ่าพักพ่อของพักกวงกยูกลับไม่ยกมือ พร้อมแสดง
ท่าที่เกรงใจผู้ใหญ่อยู่เหนืออยู่ในที่ สุดท้าย นอกจากพักกวงกยูแล้วก็ไม่มี
ใครยกมืออีก

“พักกวงกยูหนึ่งคน เอาละ แล้วใครคิดว่าควรจัดการเหตุร้ายที่
เกิดขึ้นที่บ้านพี่แกู โดยไม่ให้พี่แกูเดือดร้อนเพราะพี่เขาก็เปรียบเสมือน
สมาชิกคนหนึ่งในครอบครัว ยกมือ!”

ทุกคนต่างหันมามองกันแล้วค่อยๆ ยกมือขึ้นทีละคนสองคน นอกจาก
พักวงักขุ ผู้เฒ่าพัก และฮวังอินโจแล้ว ทุกคนต่างยกมือกันหมด

“คัดค้านหนึ่ง ไม่ออกเสียงสอง ที่เหลือเห็นด้วยหมด”

“ไม่ค่ะ อินโจยังเป็นผู้เยาว์ ไม่มีสิทธิ์ออกเสียง เว้นด้วยค่ะ”

“ไม่ค่ะ หนูก็เห็นด้วย”

ฮวังอินโจยกมือขึ้นฉับ

“ตัดสินใจได้แล้ว จะเอาอย่างไรต่อ...”

“ก็ทำให้เหมือนโดนรถคนต่างถิ่นชนแล้วหนีอย่างที่คุยกันเมื่อกี้นี่ไง
ทุกคนจะได้ไม่เดือดร้อน...”

“แล้วถ้าการสืบสวนคดีชนแล้วหนีมาถึงหมู่บ้านเราจะทำอย่างไร แล้ว
พอมาเห็นรถบรรทุกของผู้ใหญ่บ้านด้วย...”

วังจูของเจ้าของร้านอาหารเริ่มไม่เห็นด้วย

“แล้วจะเอาอย่างไร ก็ไม่มีวิธีอื่นแล้วนี่”

“นั่นสิ พวกตำรวจจะมาสืบสวนถึงบ้านนอกนี้เลยเหรอ”

“ส่วนรถบรรทุกของผู้ใหญ่บ้านก็ไม่ต้องเอาไปซ่อมที่อู่ ไปซื้ออะไหล่
มาเปลี่ยนกันเองก็ได้ ผมเคยทำงานที่อู่ซ่อมรถ แค่มืออะไหล่ ผมซ่อมได้
อยู่แล้ว ผู้ใหญ่คิดเห็นยังไงครับ ทำอย่างไรดี”

“นะ...นั่นสิ...ก็ได้! ไหนๆก็โดนรถชนอยู่แล้ว ทำเหมือนชนแล้วหนี
ละกัน”

เมื่อผู้ใหญ่อู้ออกตัวถึงขนาดนี้ วังจูของจึงไม่อาจคัดค้านได้อีก

“ถ้าเอาศพไปทิ้งในที่ไกลๆ ได้ยิ่งดี ว่าแต่จะย้ายหินฮันกุกยังไงดีล่ะ
จะมัดแล้วแบกขึ้นหลังก็คงไม่ได้”

คำพูดของยางซิกยอนทำให้ทุกคนต่างหันมาจ้องวังจูของ เพราะ
ตอนนี้คนในหมู่บ้านที่มีรถยนต์มีเพียงวังจูของคนเดียว

“มะ...ไม่ได้ ฉันไม่ให้เอารถเก่งฉันมาชนศพหรอก เพิ่งจะซื้อมาได้
ไม่กี่เดือน ยังใหม่ๆ อยู่เลย...”

“เฮ้อ แกนี่นะ! ตอนนี้ปัญหามันอยู่ที่รถเหรอ เราก็เอาพลาสติกห่อ
หลายๆ ชั้นแล้วใส่ท้ายรถไปก็ได้ มีรถไว้จอดรถหรือไง”

“ฉันดื่มเหล้ามาเยอะ เมาแล้วขับไม่ได้”

“เมาแล้วขับเหรอ แล้วที่ดื่มเหล้ามาจากกิ่งอำเภอื้องยางและขับรถมาจนถึงบ้านนี่ละ ไม่ได้เรียกว่าเมาแล้วขับเหรอ เมื่อกี้ยังขับได้ แล้วทำไมตอนนี้จะขับไม่ได้”

ยางดงนมไล่เสียง

“ถ้าโดนจับขึ้นมาละ...กว่าฉันจะได้ไปขับขี่มา มันลำบากแค่ไหนแก น่าจะรู้ดี สองปีเลยนะไว้ย”

“โอ้ รู้แบบนี้ยังจะเมาแล้วขับอีกเหรอ”

แล้วยางซิกยอนก็เข้ามาเสริมคำพูดของลูกชาย

“ใครที่เหมายจะมาจับคนเมาแล้วขับ ฉันเมาแล้วขี่มอเตอร์ไซด์มาเป็นสิบปียังไม่เห็นเคยโดนจับขอหาเมาแล้วขับเลยสักที”

“มะ...ไม่ใช่อย่างงั้น! ความจริงรถฉันเองก็เกิดอุบัติเหตุ...ไม่สิ เสียนะ”

“ฮา! เสีย! จริงเหรอ ไม่ได้โกหกใช้ไหม”

“จริง ๆ! เมื่อกี้ตอนขับกลับบ้าน หินจากคันกันดินมันกลิ้งลงมาขวางถนนแล้วไม่ทันมอง...พอกลับมาดูที่บ้านถึงได้เห็นว่าเกียร์มีปัญหา กำลังคิดว่าพุงนี่จะเรียกรถมาลาอยู่”

ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่ แต่ในเมื่อวงจูงของเจ้าของรถพุดถึงขนาดนี้ ก็ไม่ยากต่อแยะต่อ

“อ้อ บ้านชินฮันบุกมีรถไถนี้ เอามาชนก็น่าจะได้”

“นี่ แม่เด็กฝรั่ง เรามาทำอะไรอยู่ตรงนี้”

ถึงตอนนี้ซอนจูจีแห่งบ้านบ่อเพาะเลี้ยงที่เห็นฮวังอินโจที่ยืนอยู่ข้างหน้าโซพัลฮี จึงพุดออกมาด้วยท่าทางงงๆ

“เอ้อ ฉันไม่ใช่แม่เด็กฝรั่ง แต่ชื่อฮวังอินโจ”

“พาเด็กมาดูภาพน่ากลัวแบบนี้ได้ยังไง รีบพากลับบ้านไป!”

“นั่นสิ ที่เหลือเดี๋ยวพวกผู้ชายจัดการเอง พวกผู้หญิงกับคุณพ่อกลับบ้านไปก่อนเถอะ นี่ ฮวังอินโจ รีบกลับไปกับหน้าเราเถอะ”

พักกวงกยมองฮวังอินโจสลับกับโซพัลฮีพลงพุดขึ้น

“ดีนะ ที่แม่เด็กฝรั่งไม่มีเพื่อนคุยกับเขา ว่าแต่คราตนั้นเอามาทำไม”

ซ่อนซู่จิมองไปที่คราดในมือโซพัลฮีแล้วถาม

“เมื่อก็ได้ยินเสียงผู้หญิงร้องก็เลยกลัว...”

“ตอนเจอศพ เมียผู้ใหญ่คงตกใจมากนะ มันก็แหงอยู่แล้ว ฉันเอง
ยังตกใจจนแทบเป็นลม รีบพาเด็กกลับบ้านไปก่อนเถอะ”

“ไม่ต้องให้ฉันช่วยเธอคะ”

“ไม่ต้องห่วง เดี่ยวพวกเราจัดการเอง”

พักวังกยู่พูดให้โซพัลฮีสบายใจพลางหันหลังช่วยอินโจให้เดินไป

โซพัลฮีอยากอยู่ดูการจัดการศพจนแล้วเสร็จ แต่ไม่อาจทำได้เพราะ
มีสว่างอินโจอยู่

“อินโจ กลับบ้านกัน”

โซพัลฮีเหลือบมองศพของชินฮันถูกที่เต็มไปด้วยเลือด ก่อนจะใช้
มือหนึ่งลากแขนสว่างอินโจที่ยังคงกลัวให้เดินไป พร้อมกับถือคราดเหล็กไว้
ในมือ

ระหว่างทางกลับบ้าน โซพัลฮีไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว พอมาถึง
หน้าประตูเข้าบ้าน เธอก็ดึงมือของอินโจให้หยุดยืนอยู่บนพื้นเฉอะแฉะ
ที่เธอสาदनํ้าปริมาณมากเอาไว้เพื่อลบร่องรอยต่างๆ ให้หมดไป

“สว่างอินโจ มองตาน้ำ! ห้ามเอาเรื่องที่ได้เห็นในวันนี้ไปบอกใคร
อย่างเด็ดขาด ไม่งั้นเราจะไม่ได้อยู่กับน้ำอีก! เพราะน้ำจะต้องติดคุก ส่วน
เราก็ต้องไปอยู่บ้านเด็กกำพร้า!”

โซพัลฮีเพ่งมองอินโจด้วยสายตาน่ากลัวขณะพูด

“ระ...รู้แล้ว”

โซพัลฮีทำท่าเหมือนจะพูดอะไรออกมาอีก แต่กลับมีฟ้าแลบแปลบ
ขึ้นมาบนท้องฟ้ายามค่ำคืน

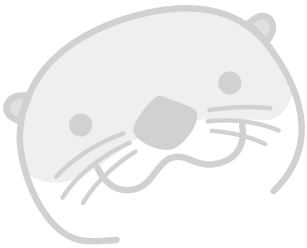
“ว้าย!”

อินโจและโซพัลฮีสะดุ้งขึ้นพร้อมกัน

เปรี๊ยะ!

เสียงฟ้าร้องดังตามมาพร้อมกับฝนที่ร่วงหล่นลงมาเป็นสาย เพียง
ไม่นานสายฝนก็เปลี่ยนเป็นฝนท่าใหญ่

สายฝนตกลงมากระทบกับหลังคาสังกะสีส่งเสียงดังสนั่นหวั่นไหว
ฟังคล้ายเสียงหมอผีเขย่าพวงลูกกระพรวนเพื่อเรียกผีที่ตายอย่างไม่เป็นธรรม
กลับมา

กดลองอ่าน